

РЕШЕНИЕ

№ 1848

гр. София, 21.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 10-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ИВИАНА Д. ЙОРДАНОВА
НАУМОВА

при участието на секретаря АННА Б. КОВАНОВА
като разглежда докладваното от ИВИАНА Д. ЙОРДАНОВА НАУМОВА
Административно наказателно дело № 20221110205773 по описа за 2022
година

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

С Наказателно постановление /НП/ № СОА20-РД11-3290 от 04.12.2020г., издадено от Заместник кмета на Столична община, направление „Транспорт и градска мобилност“ на основание чл.22, ал.5 и ал.6 от Закона за местното самоуправление и местната администрация /ЗМСМА/, чл.53, ал.1 от ЗАНН и чл.178д от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ на С. Б. К. е наложена „глоба“ в размер на 200 /двеста/ лева за нарушение на чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП.

Недоволна от издаденото Наказателно постановление е останала С. Б. К., която го обжалва в срок. В жалбата (подадена чрез адв. Д.) се твърди, че Наказателното постановление е незаконосъобразно, поради противоречие с материално-правните разпоредби и несъответствие с целта на закона. Посочва се, че С. К. живее и работи в гр. София, бул. „Македония“ № 9, вх.А, ет.4, ап.9, а нейният баща е с 86 % намалена работоспособност съгласно Експертно решение № 6755 от 176 от 10.12.2015г., издадено от МБАЛ Враца. В жалбата се цитира медицинска документация, издадена на името на бащата на жалбоподателката и се заявява, че на 01.11.2020г. бащата на К. бил изписан от болница с назначени промивки и подмяна на превръзките на място в лечебното заведение. Именно поради това на 06.11.2022г. жалбоподателката е придружавала баща си до болница и именно при спиране пред дома ѝ, докато съдейства с придвижването на баща си до апартамента, контролните органи били започнали проверка. В жалбата се сочи, че К. не само е разполагала с надлежно издадена карта за хора с увреждания, но е била и в присъствие на

лицето, на което му е издадена същата. Твърди се, че никъде в закона не е посочено, че инвалидизираният човек следва да седи в моторното превозно средство (МПС) непрекъснато. Посочва се, че идеята на така дадената карта е да се улесни придвижването на хора с увреждания, като се предостави възможност, въпреки заболяването им, да се чувстват максимално улеснени. В жалбата се твърди, че когато е започнала проверката жалбоподателката не се е намирала в колата. Отрича се К. да е паркирала МПС и се твърди, че то е било в престой от 5-10 минути, през което време С. Б. К. се качила до 4-я етаж на жилищната сграда и се върната до МПС-то, за да вземе допълнителен багаж. Освен това се сочи, че на жалбоподателката не по доброволен начин е била отнета инвалидната карта с № VR 2475. По-нататък в жалбата се твърди, че на С. Б. К. не е връчен АУАН, за да може същата да се запознае със съдържанието му и да възрази срещу него в срок. Отбелязва се и това, че административно-наказващият орган бил издал повторно карта за паркиране на хора с трайни увреждания с № VR 3711, валидна до 31.12.2023г. По съществото на спора се казва, че жалбоподателката е разполагала с валидно издадена карта за превозване на хора с трайни увреждания. С тези аргументи се иска от съда да отмени процесното Наказателно постановление. Освен това се претендират и направените по делото разноски, вкл. и за адвокатски хонорар.

Пред СРС, НО, 10 състав жалбоподателката С. Б. К. не се явява лично, но се представлява от адв. Д., която в съдебно заседание на 13.07.2022г. заявява, че поддържа жалбата. По време на съдебните прения пред СРС на 13.12.2022г. адв. Д. пледира за отмяна на Наказателното постановление, като подробни съображения е развила в писмени бележки. В тях се твърди, че Наказателното постановление е незаконосъобразно, поради съществено нарушение на административно производствените правила, противоречие с материално-правните разпоредби и несъответствие с целта на закона. Упреква се наказващият орган, че не е извършил разследване на спорните обстоятелства, преди да се произнесе по преписката в нарушение на чл.52, ал.4 от ЗАНН. Твърди се, че при съставяне на Акта не е била дадена възможност на К. да обясни, че ползвател на автомобила е инвалид. Отрича се С. К. да е извършила нарушение, тъй като законът не въвежда изискване по какъв начин да бъде доказано правото на паркиране върху място, определено за хора с трайни увреждания, а единствено форма за облекчено доказване на това право - с карта, валидна за територията на цялата страна, която е била представена на административния орган. Издадените административни актове се определят като немотивирани. Твърди се, че изброяването на конкретни нормативни разпоредби не е достатъчно да изпълни изискването за мотивиране на административния акт. Непосочването на фактически основания за издаване на АУАН възпрепятствало адекватния съдебен контрол за законосъобразността му и като съществено нарушение на изискванията за форма представлявало самостоятелно основание за отмяната му. Недоказано било и твърдението, че именно С. К. е извършила нарушението по чл.98, ал.1, т.4 от ЗДвП, тъй като според показанията на свидетелката Г. автомобилът не е бил паркиран пред тях. На следващо място се твърди, че жалбоподателката, дори и да се приеме, че е паркирала автомобила на място за хора с увреждания, то в конкретния казус тя е спазвала законоустановените правила като е поставила правилно инвалидния стикер и е

оставила автомобила, за да помогне на баща си да се придвижи до сградата. Според адвоката събраните свидетелски показания в частта за поставения стикер/карта за преференциално паркиране са разнопосочни и противоречиви и от тях не можело да се направи извод дали е липсвал поставен стикер, а в случай, че такъв е имало, се приема за нелогично служител на Център за градска мобилност да е поставил бележка с начален час на паркиране. По-нататък в писмените бележки се казва, че е без значение, че лицето Б.К. по време на проверката не е бил в лекия автомобил, тъй като е житейски логично и приемливо, че той след придвижването от медицинския му преглед, е оставен да почива в дома на неговата дъщеря — С. К.. След съдействие на лицето с увреждания жалбоподателката се е върнала при автомобила, за да го премести, но към момента на паркирането е била налице личната необходимост да се спре на посоченото паркомясто. Доколкото нарушението е първо за С. К., се претендира и за маловажност на случая. На последно място в бележките се посочва, че констатациите в АУАН нямат обвързваща доказателствена сила и в тази връзка се цитира Постановление № 10/1973г. на Пленума на Върховния съд.

Въззиваемата страна – Заместник кмет на Столична община, направление „Транспорт и градска мобилност“ се представлява пред СРС, НО, 10 състав от юрк. Пенева, която в съдебно заседание на 13.07.2022г. заявява, че оспорва жалбата. По време на съдебните прения пред СРС на 13.12.2022г. юрк. Пенева пледира за отхвърляне на жалбата като неоснователна и недоказана и за потвърждаване на Наказателното постановление като законосъобразно. Според процесуалния представител на въззиваемата страна при издаване на Наказателното постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения и подробно са описани фактите и обстоятелствата при извършване на нарушението. Претендира се и присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер, определен от съда. По отношение на списъка с разnosки, представен от процесуалния представител на жалбоподателя, юрк. Пенева прави възражение за прекомерност и при отмяна на Наказателното постановление иска адвокатският хонорар да бъде намален до минимума съгласно Наредбата.

*Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото гласни и писмени доказателства, намира за установено следното от **фактическа страна** :*

Жалбоподателката С. К. взела от свой приятел превозно средство, за да превози баща си Б.К. от болница в дома ѝ в гр. София, бул. „Македония“ № 9. Тъй като бащата на К. имал сериозни здравословни проблеми и не можел да ходи, св. Н. помогнал на жалбоподателката с пренасянето на баща ѝ до 4-тия етаж на жилищната сграда. Във връзка с това на 06.11.2020г. С. Б. К. паркирала лек автомобил марка „****“, модел „****“, сив цвят, с рег. № ***, който била взела от приятел, в гр. София на бул. „Македония“ срещу № 9 към бул. „Христо Ботев“. На това място имало поставен пътен знак Д 21 („Място за паркиране на пътни превозни средства, обслужващи хора с увреждания“), както и три допълнителни табели Т 17 с текст – че паркирането на хора с трайни увреждания се отнася за 1 място, че е разрешено паркиране на хора с трайни увреждания до 4 часа и че нарушителите се отстраняват принудително. На предното стъкло от вътрешната страна на МПС била

поставена карта за паркиране на хора с трайни увреждания, издадена на името на Б.К..

Във връзка с това МПС и по сигнал на място пристигнали св. Г. (старши полицай в Сектор „Общинска полиция“ към Отдел „Охранителна полиция“ на СДВР), св. К. (старши полицай, Група за съдействие на Центъра за градска мобилност при СДВР) и св. С. (оператор – открита платформа към Центъра за градска мобилност). Били направени снимки на автомобила, на мястото, където е паркиран и на предното табло на МПС-то. Преди да се пристъпи към репатриране на автомобила на място дошла и жалбоподателката, представила се за водач на МПС и обяснила, че баща ѝ притежава карта за паркиране на хора с трайни увреждания, че е бил в болница и че е в дома си. К. дори предложила на св. К. да се качи до дома ѝ, за да се увери, че баща ѝ е там. Свидетелите Г. и К. обяснили на жалбоподателката, че щом при автомобила не присъства лицето, което ползва поставената на таблото на МПС-то карта за паркиране на хора с трайни увреждания, картата следва да бъде иззета, да се състави Протокол за това, както и Акт, тъй като картата може да се ползва само от притежателя ѝ. Възникнал словесен спор между проверяващите и жалбоподателката, на който свидетел станал и Стефан Н.. Тъй като водачът на превозното средство се явил при автомобила, последният не бил репатриран, но на С. Б. К. бил съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) с бланков № 315415 от 06.11.2020г. от св. Г. в присъствието на св. К.. В Акта било посочено, че на 06.11.2020г. около 15:05 часа в гр. София, на бул. „Македония“ срещу № 9 към бул. „Христо Ботев“ К. паркирала лек автомобил „*** ***, сив цвят, с ДК № ***, собственост на Ивайло Лазаров Петков, на място, определено за хора с трайни увреждания, означено с пътен знак Д 21, с поставена инвалидна карта № VR 2475, като инвалидът не присъства – нарушение на чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП. С. Б. К. отказала да подпише и получи Акта, което било удостоверено с подпис на свидетеля С.. Освен това с документ, озаглавен „Протокол за доброволно предаване“ от 06.11.2020г., който К. също отказала да подпише, била иззета от св. К. карта за паркиране на хора с трайни увреждания, валидна до 31.12.2021г. на името на Б.К..

Въз основа на горепосочения АУАН срещу С. Б. К. е издадено обжалваното Наказателно постановление № СОА20-РД11-3290 от 04.12.2020г., с което Заместник кметът на Столична община, направление „Транспорт и градска мобилност“ на основание чл.22, ал.5 и ал.6 от ЗМСМА, чл.53, ал.1 от ЗАНН и чл.178д от ЗДвП е наложил на жалбоподателката административно наказание „глоба“ в размер на 200 /двеста/ лева за нарушение на чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП.

Наказателното постановление е връчено на С. Б. К. срещу подпис на 13.04.2022г., след което е било обжалвано с жалба, подадена в Столична община на 21.04.2022г.

Горната фактическа обстановка съдът възприе след анализ на събраните по делото гласни и писмени доказателства : показанията на свидетелите Г., К., Н. и С.; АУАН № 315415 от 06.11.2020г.; медицински документи, издадени на името на Б.К. (лист 10-25 от делото); Протокол за доброволно предаване от 06.11.2020г. (лист 27 от делото); карта за паркиране на хора с трайни увреждания с № VR 2475 (лист 28 от делото); снимков материал (лист 29-31 от делото); Заповеди на Кмета на Столична община с № СОА19-РД09-

11/04.01.2019г. и с № СОА20-РД09-1060/13.01.2020г. (лист 32-33 и лист 44 от делото), както и удостоверение от Отдел „Човешки ресурси“ – СДВР с рег. № 513p-62211/06.07.2022г. (лист 43 от делото).

Медицинските документи, издадени на името на Б.К. и приложени на лист 10-25 от делото са обективни и достоверни, издадени от компетентни лица и имат доказателствена сила за посочените в тях обстоятелства. Поради това СРС ги кредитира и приема, че Б.К. има редица заболявания и е бил в болница няколко дни преди процесната дата.

Съдебният състав кредитира и картата за паркиране на хора с трайни увреждания с № VR 2475 (на лист 28 от делото), тъй като е обективно и достоверно писмено доказателство. Освен това номерът на тази карта фигурира и в АУАН, а от снимката на лист 29 от делото се вижда, че на 06.11.2020г. тази карта е била на предното стъкло на МПС-то.

Снимките на лист 29-31 от делото съдържат в долния десен ъгъл обозначение на датата, на която са направени и доколкото тя съвпада с датата на останалите документи, изготвени във връзка с установяване на нарушението, съдът я приема за достоверна. Изображенията са относими към предмета на доказване по делото, доколкото на тях е видно разположението на автомобила до пътен знак Д 21. Освен това снимката на лист 29 от делото намира опора и в картата за паркиране на хора с трайни увреждания на лист 28 от делото. Снимките са изготвени във връзка с онагледяване на нарушението. Всичко това означава, че наличният по делото снимков материал е достоверен, информативен, относим към предмета на доказване и доколкото намира опора в свидетелските показания на Г., К. и Н. – следва да се кредитира. От снимките се установява не само местоположението на процесния автомобил на първото паркоместо в дясно от знак Д 21 и табелата, че този пътен знак важи за едно място. От снимките също така се установява, че на предното стъкло на МПС-то е имало поставена карта за паркиране на хора с трайни увреждания /от вътрешната страна на стъклото/ и не е имало поставен талон за преференциално паркиране на ППС, превозващи хора с увреждания до 4 часа /от външната страна на стъклото, от който да се установи часа на паркиране на автомобила, за да може да се направи извод до колко часа е било позволено на лек автомобил „*** ****“ с рег. № *** с поставена на предното стъкло от вътре карта на паркиране на хора с трайни увреждания да остане паркиран на процесното паркомясто/. От снимките също така се установява, че място, върху което е паркиран автомобилът, не е било обозначено със синя пътна маркировка за паркиране на хора с трайни увреждания. От снимката на лист 30 от делото се вижда също така и съдържанието на трите табели Т 17, поставени на процесното място под знак Д 21, а именно, че преференциалното паркиране на хора с трайни увреждания се отнася до едно паркомясто в дясно от пътен знак Д 21, ограничено е за срок до четири часа и че при нарушение автомобилът се отстранява принудително.

Показанията на св. Н. звучат житейски достоверно и логично. Те намират потвърждение в кредитираните по-горе медицински документи и карта за паркиране на хора с трайни увреждания, издадени на името на Б.К., както и на показанията на св. К. (относно това, че К. е паркирала МПС-то, че на водача е съставен АУАН на място и че картата за

паркиране на хора с трайни увреждания е била „иззета“). Поради това СРС дава вяра на показанията на св. Н..

Съдът не постави в основата на фактическите и правните си изводи показанията на св. Г., тъй като тя едновременно твърди, че не знае за кое нарушение е извикана да дава показания пред съда, но същевременно разказва за паркиран автомобил на бул. „Македония“ и твърди, че МПС-то било „без поставен стикер или т. нар. карта за преференциално паркиране“, което твърдение се опровергава от снимката на лист 29 от делото. Поради това относно процесния случай СРС приема показанията на Соня Г. за вътрешно противоречиви и недостоверни и съответно не ги кредитира. Съдебният състав дава вяра на думите на този свидетел единствено относно това, че ако се появи водача на място МПС-то не се репатрира, че срокът за ползване на място за паркиране на хора с трайни увреждания е 4 часа, както и че св. Г. е съставила АУАН, тъй като в тази част думите на свидетелката намират опора в Акта и снимковия материал.

Свидетелят К. има сравнително добре съхранен спомен за случая. Помни мястото, признанието на К., че именно тя е паркирала МПС, че на нея е съставен АУАН и че на място е присъствал и друг човек (св. Н.). Доколкото за тези обстоятелства думите на св. К. намират опора в АУАН и отчасти в показанията на св. Н. (вкл. и за това, че св. К. е бил поканен да се качи в дома на жалбоподателката, за да види, че баща ѝ се намира там) – съдът дава вяра на показанията на св. К.. Впечатление прави, обаче, неговото твърдение, че не помни дали МПС е престояло повече от 4 часа или не е имало карта за паркиране на хора с трайни увреждания. Липсата на спомен у св. К. относно тези обстоятелства означава, че касателно тях показанията на Красимир К. се явяват неинформативни и съответно не могат да оборят извода, който съдът направи по-горе на база снимковия материал, че в МПС-то е имало поставена карта за паркиране на хора с трайни увреждания, нито може на база показанията на св. К. съдът да установи дали повече от 4 часа МПС-то е било паркирано на процесното паркоместо.

От показанията на свидетелите Г. и К. се установяват и още две обстоятелства. Едното е разбирането и на двамата свидетели, че картата за паркиране на хора с трайни увреждания може да се ползва само в присъствието на притежателя на картата, което разбиране не отговаря нито на житейската логика, нито на съдържанието на картата, приложена на лист 28 от делото. От нея се вижда, че картата за паркиране на хора с трайни увреждания дава право на притежателя ѝ да ползва място за паркиране на МПС, превозващо хора с трайни увреждания на съответно обозначените за целта места. Няма задължение притежателят на картата да е винаги с нея в автомобила докато МПС е паркирано. Напълно възможно е притежателят на картата да няма физическата възможност да управлява МПС. Това, обаче, не означава, че друго лице, което управлява МПС, ползвано от човека с трайни увреждания, не може да паркира на място за паркиране на хора с трайни увреждания именно, за да асистира за придвижването на човека с трайни увреждания от автомобила до дома му. Колата и мястото, на което тя е паркирана в случая се ползват от лицето – притежател на картата за паркиране на хора с трайни увреждания. Такъв е и процесният

случай. Нормално е, когато МПС-то е паркирано на въпросното място с цел Б.К. да се прибере в дома си, той да не е в или до колата. Поставената карта на предното стъкло на МПС показва, че паркоместото се ползва от притежателя на картата. Изискването във всеки един момент от паркирането на МПС-то притежателят на картата да е до колата или в нея не отговаря на обществените отношения, които се охраняват с предоставянето на право за ползване на паркоместо за паркиране на хора с трайни увреждания. Превратното тълкуване на правото, което картата за паркиране на хора с трайни увреждания дава на нейния притежател от страна на свидетелите Г. и К. в случая не се споделя от съда, поради което и в тази част съдебният състав не кредитира показанията им. На следващо място – и двамата свидетели твърдят, че картата за паркиране на хора с трайни увреждания се „изземва“ от този, който обслужва лицето, след като притежателят на картата отсъства. В случая, обаче, това „изземване“ не е станало по предвидения в закона ред. Видно от лист 27 от делото в случая е съставен „Протокол за доброволно предаване“ от 06.11.2020г., който не е подписан от К., поради което по същество този документ не представлява Протокол за доброволно предаване. Същевременно от този документ е видно, че карта за паркиране на хора с трайни увреждания е била иззета и доколкото това не е станало доброволно от страна на жалбоподателя (за което свидетелства и Стефан Н.), нито изземването е станало с Протокол за претърсване и изземване или с друг документ, даващ еднолично право на полицейските служители да изземат въпросната карта, СРС приема, че както показанията на свидетелите Г. и К. в частта относно т. нар. от тях „изземване“ на картата, така и Протоколът за доброволно предаване на лист 27 от делото не следва да се кредитират от съда, тъй като документът не отговаря на изискванията на закона, а свидетелските показания в тази част звучат правно абсурдно – че за изземването на картата се съставя Протокол, при условие, че той не е подписан от лицето, в чието държане е била въпросната карта.

Показанията на свидетеля С. се явяват неинформативни относно конкретното нарушение, тъй като той няма съхранен спомен за автомобила и мястото, където той е бил паркиран. Единствено по отношение на това, че е бил свидетел на отказа на К. да подпише АУАН, доколкото показанията на св. С. намират опора в самия Акт, само в тази част съдът кредитира думите на Г. С..

С оглед кредитираните по-горе гласни и писмени доказателства съдът дава вяра и на АУАН, тъй като констатациите от него относно датата и мястото, индивидуализиращите белези на МПС и това, че същото е било паркирано от жалбоподателката на място, означено с пътен знак Д 21, както и че в МПС-то е имало поставена карта за паркиране на хора с трайни увреждания, а също и че С. Б. К. е отказала да подпише и получи Акта намират опора в показанията на св. К. и св. Н. (относно авторството), снимковия материал (касателно мястото, пътния знак, МПС-то и картата за паркиране на хора с трайни увреждания на предното стъкло от вътре). Поради това съдът дава вяра и на АУАН с бланков № 315415 от 06.11.2020г.

Приложените по делото Заповеди на Кмета на Столична община с № СОА19-РД09-11/04.01.2019г. и с № СОА20-РД09-1060/13.01.2020г., както и удостоверението от Отдел

„Човешки ресурси“ – СДВР с рег. № 513р-62211/06.07.2022г. са официални документи, изхождащи от държавен орган и разполагащи с доказателствена сила за посочените в тях обстоятелства. Поради това съдът ги кредитира и установява, че Соня Г. е била назначена на длъжност „старши полицаи“ в Сектор „Общинска полиция“ (чл.94, ал.1 от ЗМВР) към Отдел „Охранителна полиция“ при СДВР и по силата на т. 2.1. от Заповед № СОА19-РД09-11/04.01.2019г. на Кмета на Столична община тя е оправомощена да съставя Актове за установяване на административни нарушения по ЗДвП. Въз основа на Заповед № СОА20-РД09-1060/13.01.2020г. на Кмета на Столична община се доказва, че К.Д.К. – Заместник кмет на Столична община, направление „Транспорт и градска мобилност“ е бил оправомощен да издава Наказателни постановления.

Съгласно трайно установената съдебна практика (Решение № 149/16.10.2017г. на ВКС, III НО; Решение № 278/21.06.2010г. на ВКС, II НО и други) Докладната записка не представлява годно доказателствено средство и съдържащите се в нея данни не могат да служат като доказателство за установяване авторството на деянието и механизма на извършването му. Поради това съдът остави извън доказателствената съвкупност Докладната записка на лист 26 от делото.

*При така установената фактология и направения по-горе доказателствен анализ, съдът достигна до следните **правни изводи** :*

Атакуваното Наказателно постановление е от категорията на обжалваемите пред СРС административни актове. Жалбата е депозирана в срок и изхожда от легитимирана страна в процеса, поради което се явява процесуално допустима и следва да се разгледа по същество.

С оглед кредитираните по-горе Заповеди на Кмета на Столична община и удостоверението от Отдел „Човешки ресурси“ – СДВР, на основание чл.189, ал.1 и ал.12 от ЗДвП, чл.13, т.6, вр. чл.15, т.4 от Наредба № 8121з-422 от 16.04.2015г. за организацията и дейността на звената „Общинска полиция“ съдът приема, че конкретните АУАН и НП са издадени от компетентни лица.

Актът е съставен в деня на извършване на нарушението и установяване на нарушителя. Доколкото Наказателното постановление е издадено след по-малко от месец от датата на съставяне на Акта, СРС приема, че в случая са спазени сроковете по чл.34 от ЗАНН.

Фактологията, описана в АУАН и в НП е една и съща. Налице е разминаване единствено относно личното име на собственика на МПС-то, тъй като в Акта е записано „Ивайло“, а в НП – „Иван“. Това несъответствие, обаче, не само, че не е съществено, но не е относимо към фактическия състав на нарушението, поради което е ирелевантно. Доколкото в чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП е въздигнато в нарушение паркирането на МПС на места, определени за хора с трайни увреждания, а в случая в АУАН и НП е записано, че в автомобила е била поставена „инвалидна карта № VR 2475, но инвалидът не присъства“, то явно има несъответствие между словесното и цифровото описание на нарушението. В случая не просто е посочено, че С. К. е паркирала МПС на място, където е имало пътен знак

Д 21 и че местото било „определено за хора с трайни увреждания“, но е записано и че е имало поставена карта, което изисква да се посочат обстоятелства не само каква е тази карта, какво право дава и на кого, но и да се уточни за какъв период от време може МПС с такава карта да бъде паркирано на въпросното място за паркиране на хора с трайни увреждания, както и в случая от колко до колко часа е било паркирано МПС-то там. Като не са посочени тези обстоятелства се е стигнало до липсва на реквизит в АУАН и НП по смисъла на чл.42, т.4 от ЗАНН и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН. Наред с това като е посочено, че в МПС имало „поставена инвалидна карта № VR 2475, но инвалидът не присъства“ са възведени фактически положения, които не съответстват на посочената като нарушена правна норма - чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП. Това означава, че е допуснато и несъответствие между реквизитите по чл.42, т.4 и т.5 от ЗАНН, респ. между реквизитите по чл.57, ал.1, т.5 и т.6 от ЗАНН. Това винаги води до неяснота на административно – наказателното обвинение и ограничава възможността на нарушителя да организира защитата си, тъй като не е наясно срещу кои точно факти следва да се защитава. Поради това СРС счита, че в хода на административно – наказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения, заради които НП следва да се отмени на формално основание.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателката, че като не е получила екземпляр от АУАН е допуснато съществено процесуално нарушение, тъй като в случая С. К. сама е отказала да подпише и получи екземпляр от Акта и това е удостоверено с подписа на св. С.. В случая са приложени разпоредбите на чл.43, ал.1, ал.2 и ал.5 от ЗАНН.

Въпреки, че СРС прие, че има допуснати съществени процесуални нарушения – основание за отмяна на НП на формално основание, съдът ще изложи съображенията си и по съществото на спора, тъй като и там са налице основания за отмяна на Наказателното постановление.

Според чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП паркирането е забранено на места, определени за хора с трайни увреждания. Съгласно чл.22 от Наредба № 4 от 2009г. за проектиране, изпълнение и поддържане на строежите в съответствие с изискванията за достъпна среда за населението, включително за хора с увреждания (отм., но в сила към датата на деянието – 06.11.2020г.) местата за паркиране на автомобили на хора с увреждания се обозначават с пътен знак Д 21 „Инвалид“ в съответствие с Наредба № 18 от 2001г. за сигнализация на пътищата с пътни знаци и с пътна маркировка с международния символ за достъпност. Според действащата в момента норма на чл.25 от Наредба № РД-02-20-2 от 26.01.2021г. за определяне на изискванията за достъпност и универсален дизайн на елементите на достъпната среда в урбанизираната територия и на сградите и съоръженията - местата за паркиране на автомобили на хора с увреждания се обозначават с пътен знак Д 21 „Място за паркиране на пътни превозни средства, обслужващи хора с увреждания“ в съответствие с Наредба № 18 от 2001г. за сигнализация на пътищата с пътни знаци и с пътна маркировка върху цялата площ на мястото за паркиране, изпълнена като син фон с изображение в средата на международния символ за достъпност в бял цвят. Според двете цитирани по-горе норми, мястото за паркиране на автомобили на хора с увреждания следва да е обозначено не само с

пътен знак Д 21, но и с пътна маркировка. Използван е съюзът „и“, което означава кумулативно изискване и за пътен знак, и за пътна маркировка. В същия смисъл е и нормата на чл.88, вр. чл.85 от Наредбата за организация на движението на територията на Столична община. Гореизложеното означава, че местата за паркиране на хора с увреждания следва да са обозначени и с пътен знак Д21, и с пътна маркировка с международен символ за достъпност, за да се считат за „места, определени за хора с трайни увреждания“. От снимките на лист 30-31 от делото, както и от другите доказателства не се установява процесното място да е било обозначено със синя пътна маркировка с международен символ за достъпност. Щом на процесното място не е имало синя пътна маркировка, това означава, че процесното място не е било обозначено с такава. Събраните и кредитирани по – горе доказателства сочат, че мястото е било обозначено само с пътен знак Д 21. В случая в законодателството се сочи, че едно място, за да се счита за такова, определено за паркиране на хора с трайни увреждания, следва да е обозначено и с пътен знак Д 21, и с пътна маркировка. При липса на едно от двете, кумулативно въведени в законодателството изисквания за обозначаване на мястото за паркиране на хора с увреждания, СРС приема, че мястото не може да се счита за място за паркиране на хора с трайни увреждания.

За да е налице нарушение по чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП не е достатъчно само да се установи, че има паркирано МПС при наличие на пътен знак Д 21, а е необходимо да се докаже, че местото, където е паркирало МПС-то, е място, определено за хора с трайни увреждания. Доколкото тези места се обозначават не само с пътен знак Д 21, но и с пътна маркировка с изобразен международния символ за достъпност, а в случая процесното място не е било обозначено със синя пътна маркировка с изобразен международния символ за достъпност, то се налага изводът, че местото не е било обозначено съгласно изискванията на чл.25 от Наредба № РД-02-20-2/26.01.2021г. за определяне на изискванията за достъпност и универсален дизайн на елементите на достъпната среда в урбанизираната територия и на сградите и съоръженията (преди - чл.22 от Наредба № 4 от 2009г. за проектиране, изпълнение и поддържане на строежите в съответствие с изискванията за достъпна среда за населението, включително за хора с увреждания /отм./) и чл.88 от Наредбата за организация на движението на територията на Столична община, поради което следва да се приеме, че щом кумулативно местото не е било обозначено и с пътен знак Д 21, и с пътна маркировка, то местото не следва да се счита за обозначено за паркиране на хора с увреждания, от където пък следва, че не може да се приеме за място, визирано в чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП. От тук съответно следва, че от обективна страна в случая не е доказано да е изпълнен фактическият състав на нарушение по чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП.

На следващо място – според чл.61, ал.1, изр.1 от Правилника за прилагане на Закона за движение по пътищата (ППЗДвП) допълнителните табели Т 17 се поставят заедно с други пътни знаци за указване време на действие, разстояние до началото на зоната на действие, дължина на зоната на действие, категории участници в движението и др. В конкретния случай на процесното място се доказва, че е имало пътен знак Д 21 („Място за паркиране на пътни превозни средства, обслужващи хора с увреждания“) и допълнителни табели Т 17,

една от които указваща, че е разрешено паркирането на хора с трайни увреждания на въпросното паркоместо за срок до 4 часа. Същевременно по делото се доказва (от АУАН, показанията на св. Н., от снимката на 29 от делото, както и косвено и от думите на свидетелите Г. и К., че са иззели картата), че в лек автомобил „*** ****“ с рег. № *** е имало поставена на предното стъкло от вътре карта за паркиране на хора с трайни увреждания, която дава право МПС да бъде паркирано на процесното паркоместо за срок от 4 часа. Това означава, че за настоящия казус забраната по чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП влиза в сила след изтичане на четвъртия час от паркирането. От събраните по делото доказателства, обаче, не може да се установи със сигурност кога е бил паркиран автомобилът и кога е било констатирано нарушението. Няма снимка или друго доказателство, от което да може да се направи извод, че върху автомобила е бил поставен талон с отбелязан час на паркиране на автомобила на 06.11.2020г. Не може да бъде направен извод за паркиране на МПС-то на въпросното паркоместо за повече от четири часа и на база съдържанието на АУАН, тъй като там е посочен само един час „15:05“ и не става ясно в колко часа е паркиран автомобилът на процесното паркоместо и в колко часа свидетелите Г., К. и С. са се появили на място, за да репатрират МПС-то. Това означава, че при доказано наличие на карта за паркиране на хора с трайни увреждания, поставена на таблото на автомобила и поставена табела, че мястото може да се ползва за паркиране от хора с трайни увреждания до 4 часа, без да е безспорно установено колко време автомобилът е престоял на въпросното място, няма как да бъде доказано обвинението по чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП. Това е второ /самостоятелно/ основание съдът да приеме, че конкретното административно – наказателно обвинение е недоказано от обективна страна.

Поради недоказаност на обвинението от обективна страна е безпредметно да се коментира субективната страна на деянието.

Водим от всичко изложено по-горе съдът прие, че Наказателното постановление, издадено срещу С. Б. К. за нарушение на чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП следва да се отмени и поради допуснати съществени процесуални нарушения, и поради недоказаност на административно – наказателното обвинение.

Съгласно чл.63д, ал.1 от ЗАНН в производствата пред районния съд страните имат право на присъждане на разноси по реда на АПК. Въпросът за разносите е уреден в чл.143 от АПК, който е част от Дял III - „Производства пред съд“ и за неуредените в този дял въпроси се прилага ГПК /според чл.144 от АПК/. Според чл.80 от ГПК страната, която е поискала присъждане на разноси, представя на съда списък на разносите най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В настоящия случай адв. Д. е представила в съдебно заседание на 13.12.2022г. списък с разноси, а още в жалбата заявява желание за присъждане на направените по делото разноси в полза на жалбоподателя. Поради това и предвид изхода на спора, с оглед нормата на чл.143, ал.1 от АПК органът, издал процесното НП, следва да заплати на жалбоподателката направените от нея разноси за един адвокат. Според чл.18, ал.2, вр. чл.7, ал.2, т.1 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения – при глоба до 1000

лева (както в случая – 200 лева) минималният размер на адвокатското възнаграждение към момента на плащане на адвокатското възнаграждение (13.07.2022г. – видно от лист 60 от делото) е 300 лева. Уговореното и изплатено възнаграждение на адв. Д. в случая е над тази сума, а именно 457 лева. Освен това съдът следва да отчете и още нещо : адвокат Д. е взела участие в три заседания пред СРС – на 13.07.2022г. (от която дата е договорът за правна помощ, защита и съдействие на лист 60 от делото), 12.10.2022г. и на 13.12.2022г. Според чл.7, ал.9 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (ред. ДВ бр.88 от 04.11.2022г.) при защита по дело с повече от две съдебни заседания - за всяко следващо заседание се заплаща допълнително по 250 лева. В случая третото по ред заседание (или първото следващо след първите две заседания пред СРС) е проведено на 13.12.2022г., т.е. по време на действие на редакцията на цитираната по-горе Наредба от ДВ бр.88 от 04.11.2022г. и именно заради това съдът следва да приложи действащата към 13.12.2022г. разпоредба на чл.7, ал.9 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и съответно към посочената по-горе сума от 300 лева се добавят и тези 250 лева и така общо се формира сума за минимално адвокатско възнаграждение за участие на адвоката в три съдебни заседания в общ размер на 550 лева. Доколкото, обаче, адв. Д. с молбата – списък за разноси на лист 59 от делото иска присъждане на разноси само за сумата от 457 лева, съдът не може да се произнася за размер, по-голям от поискания от адвоката. Поради всичко това, въпреки направеното от процесуалния представител на въззиваемата страна възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, поисканият от адв. Д. размер на адвокатско възнаграждение следва изцяло да бъде присъден – предвид нормите на чл.18, ал.2, вр. чл.7, ал.2, т.1 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (ред. ДВ бр.68 от 31.07.2020г., в сила към датата на плащане на адвокатското възнаграждение - 13.07.2022г.) и чл.7, ал.9 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (ред. ДВ бр.88 от 04.11.2022г.). Водим от изложеното и с оглед размера на претендираните разноси от жалбоподателя, този съдебен състав прие, че Столична община следва бъде осъдена да заплати на С. Б. К. за направени от нея по делото разноси за адвокат сума в размер на 457 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № СОА20-РД11-3290 от 04.12.2020г., издадено от Заместник кмета на Столична община, направление „Транспорт и градска мобилност“, с което на основание чл.22, ал.5 и ал.6 от ЗМСМА, чл.53, ал.1 от ЗАНН и чл.178д от ЗДвП на С. Б. К. е наложена „глоба“ в размер на 200 /двеста/ лева за нарушение на чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на С. Б. К. с ЕГН : ***** сумата от 457 (четиристотин петдесет и седем) лева за направени по делото разноси за адвокатско

възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред Административен съд – София град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____